

מדרשוקו תשעת הימים

בחדש איכה ובה כתוב שירושלים

אחרת לבבל - ששחמה ומתגאה בנצחונה (בתרגום לעברית):
 "אילו חחרום לא עשו בי חלחמה, את היית יכולה
 להלחם בי? אילו חחרום לא שלחו בי אש, את היית יכולה
 לי? אלא אריה הרוג הרגת, קחח מחון מחנת, היכל שרוף שרפת".
 חשטעות הדבר היא, שבית המקדש זהו חבנה מאד גדול
 וחפואר, אך מה שנותן לו את יחודו ואת קדושתו, את
 גדולתו, זה התוכן שחוכנס בו. וכך מפרשים את הפסוק "ועשו לי
 מקדש ושכנתי בתוכם" שהשכינה צריכה להיות בתוכנו,
 בתוך כל אחד ואחד. כאשר עם ישראל חטא עד כדי כך
 שהנביא ישעיה אומר "המערות פריצים היה הבית הזה..."
 כלומר העם הפך בהעשיו ובהתנהגותו את בית המקדש ל"מערות
 פריצים" ובכך החריב את מהותו ומוכנו של בית המקדש. וזה מה
 שחכונה בפי החדש בית שרוף או אריה הרוג. כאשר נשאר
 בית בלי תוכן הריהו כבר נחשב שרוף. כעת כשבאה חרב
 היא הפילה את האבנים, אבל החורבן המהותי כבר נעשה
 עוד קודם ע"י החוטאים.
 אין זה בא להפחית מרשעותם ואשמתם של הגבילים
 הרשעים אלא להוריד את גאוותם, שכן בלי חטאי עם
 ישראל והחלאת הקב"ה להענישם לא היו מצליחים. וכן
 להסביר לנו את אחריותנו החוסרית - שלחטא החורבן אינו
 עונש מיצוני אלא תוצאה חושית של חטאי העם.

אמר מדיביו של סוקרטס בא לבקרו.
 "שמעת מה שמספרים על ידידך?" שאל אותו.
 "כאן", אמר סוקרטס, "לפני שאמר מספר לי - האם העברת את השמועה
 הבלתי נכונה שאתה מספרת?"
 "אולי מספרת?"

"המסנת הכאשונה היא המסנת של האמת. האם אתה בטוח שמה
 שאמר עומד לספר לי הוא אמת?"

אמת?

האומר היסט קצת "אני לא כל כך בטוח. שמעתי את זה מחישה. ומה המסנת
 השנייה?"

"המסנת השנייה", אמר סוקרטס, "היא המסנת של הטוב.
 "האם מה שאמר עומד לספר לי על ידידך הוא כבר טוב?"

טוב?

"למהיך, זה כבר אומר ונוכח. ומה היא המסנת השלישית?"
 "המסנת השלישית היא המסנת של הנחלץ."

נחלץ?

האם באמת נחלץ שמספר לי את הדבר הנורא
 שמעתי על ידידך ושאמר לא בטוח שהוא אמת?
 האומר חשב לראש ואמר כן אמר ילא, זה לא כל כך נחלץ."
 "אם כן, תשמע לי", אמר סוקרטס.
 (סיפור עתיק)

"אתה תקום תרחם ציון כי עת לחננה פי בא מועד: פי רצו עבדיך את אבנייה
 ואת עפרה יחננו" (תהילים פרק קב, יד)

חכמינו אמרו כי מהפסוק הזה לומדים איך להביא את הגאולה. עתה "אתה
 תקום תרחם ציון?" עתה "עת לחננה?" עתה "בא מועד?" התשובה כתובה
 בפסוק שאחריו: "פי רצו עבדיך את אבנייה ואת עפרה יחננו"
 זאת אומרת שאנחנו לא מתאבלים על מה שהיה ואיננו, ישנן עם ישראל
 אינו שומר זיכרונות עבר אם הם לא קשורים להווה ולעתיד. העשפעות של
 כל הלכות האבלות שיש בימים אלו היא אי ההשלפה עם ההווה והרצון
 לתקנו. להראות לה' שאנחנו מחכים, מצפים ובעיקר רוצים בבניין המקדש.

בתפילה שהמעשים שלנו יהיו מחוברים ללגבות, שנזכה לאהבת חינום ושלוש

אמיתי ביננו, ונראה בבניין בית מקדשנו בקרוב ממש!

אוהבות צוותשכ"ג